

זבחים נד

עניין: עד אמצא מקום לה'

פרשת ראה דברים יא, כט-ל

ידעתם: והיה כי יביאך יהוה אלהיך אל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אַתָּה בָּא-שָׁמָּה לְדִשְׁתָּהּ וְנִתְּתָה אֶת-הַפְּרִכָּה עַל-הָהָר גְּרִיזִים וְאֶת-הַקְּלָלָה עַל-הָהָר עֵיבָל: הֲלֹא-הִמָּה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן אַחֲרֵי דָרֶךְ מִבּוֹא הַשָּׁמֶשׁ בָּאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בְּעֶרְבָה מִן הַגִּלְגָּל אֵצֶל אֵלוֹנֵי מִדְּבָר: כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן שָׁם יב, ה

לֹא-תַעֲשׂוּן כֵּן לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אִם אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל-שְׁבִטֵיכֶם לְשׁוֹם אֶת-שְׁמוֹ שָׁם לִשְׁכֹּנֹו תִדְרְשׁוּ וּבֵאתָ שָׁמָּה: וְהִבֵּאתֶם שָׁמָּה עֹלֹתֵיכֶם וּזְבִיחֵיכֶם וְאֵת

בראשית יב, א

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַבְרָם לֵךְ-לָךְ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלֶדְתְּךָ וּמִבְּמִית אָבִיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵרָאךְ: וְאָעֲשֶׂךָ לְגֹי גָדוֹל וְאֶבְרַכְךָ

בראשית כב, ב

אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲנִי: וַיֹּאמֶר קַח-נָא אֶת-בְּנֶךָ אֶת-יְחִידְךָ אֲשֶׁר-אַהֲבָתָּ אֶת-יִצְחָק וְלֵךְ-לָךְ אֶל-הָאָרֶץ הַמֹּרִיָּה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ: וַיִּשָּׁכֶם

רש"י ריש לך לך בראשית יב, א

משם עס אביו וצא עד לחסן אלא כך אמר לו ^[1] התרחק עוד ולא מצינו אצו: אשר אראך. ^[2] לא גלה לו הארץ מיד כדי לחצנה בעיניו ולתת לו שכר על כל דבור ודבור כיוצא בו (להלן כב, ג) את בן את יחידך אשר אהבת. כיוצא בו (שם) על אחד ההרים כיוצא בו (יונה ג, ז) וקרא אליה את

רש"י סוף וירא בראשית כב, ב

לשון ענוה הוא ולשון וימון: (ב) קח נא. אין נא אלא לשון צקשה אמר לו צקשה ממך עמוד לי צו שלא יאמרו הראשונות לא היה צדן ממך: את בנך. אמר לו שני בנים יש לי אמר לו את יחידך אמר לו זה יחיד לאמו וזה יחיד לאמו אמר לו אשר אהבת אמר לו ^[1] שניהם אני אוהב אמר לו את יצחק ולמה לא גילה לו מחסילה שלא לערצבו פחאוס וחזון דעתו עליו ומטרף ^[2] וכדי לחצב עליו את המנוה וליתן לו שכר על כל דבור ודבור: ארץ המוריה. ירושלם וכן בדברי הימים (ב ג, א) (א) לצנות בית לה' צהר המוריה. ורבותינו פירשו על שם שמעם הוראה יוצאה לישראל ואונקלוס תרגמו על שם עבודת הקטורת שיש בו מור נרד ושאר צמחים: והעלהו. לא אמר לו שחטבו לפי שלא היה חפץ הקב"ה לשחטו אלא להעלהו להר לעשותו עולה ומשהעלהו אמר לו הורידהו: אחד ההרים. ^[3] הקב"ה מתהא הנדיקים ואח"כ מגלה להם וכל זה כדי להרצות שכן וכן (לעיל יב, א) אל הארץ אשר אראך וכן ציונה (יונה ג, ז) וקרא אליה את הקריאה: (ג) וישכם. נודר למנוה: ויחבש.

גור אריה ריש פרשת לך-לך

^[1] לא גילה לו מיד וכו'. ובפרשת וירא אצל "קח נא בנך יחידך" (ר' להלן כב, ג) כתב יולמה לא גילה מיד, כדי לחבב המצוה עליו, ואצל "אל אחד ההרים" (שם) כתב ש'הקדוש ברוך הוא מתהא הצדיקים ואחר כך מגלה להן וכל זה כדי להרבות שכון, וכן אל הארץ אשר אראך, מדכלל ביחד "אל הארץ אשר אראך" ו"את בנך יחידך" ו"אל אחד ההרים" שמע מינה דסבירא ליה דחד טעמא הוא בכלם ^[2], ופירוש זה שכאשר אין מגלה לו מיד — הדבר חביב עליו, מפני שהוא מצטער אחר המצוה שלא ידע ^[3], ומפני כך כל דבור ודבור שהוא מקבל מן השם יתברך מקבל אותו מאהבה, ונותן לו שכר על כל דבור ודבור. וכן אצל "קח נא בנך יחידך וגומר" לא גלה לו מיד, כדי שיהיה מצטער אחר המצוה, ויקבל כל דבור ודבור באהבת המצוה. וכן "על אחד ההרים אשר אומר אליך" לא גלה מיד, כדי שלא ידע המצוה ויצטער עליה, ומפני כך יקבל הדבור באהבה, ונותן לו שכר על כל דבור ודבור. והיינו דקאמר ש'הקב"ה מתהא הצדיקים ואחר כך מגלה להן וכל זה כדי להרבות שכון, וכמו שהתבאר למעלה. ובמדרש רבה (נ"ל לט, ט) איתא התם

סוכה מא

אסור: גמ' ° מנא לן דעבדינן זכר למקדש א"ר יוחנן דאמר קרא ° כי אעלה ארוכה לך וממכותיך ארפאך נאם ה' כי נדחה קראו לך ציון היא דורש אין לה דורש אין לה מכלל דבעיא דרישה: ושיהא יום הנף: